

Επίκαιρα

Θέματα Συνταγματικού Δικαίου

Υπεύθυνος ύλης: Ξενοφών Κοντιάδης

Ιανουάριος 2014, Τεύχος 31

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο
της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Πρόγραμμα

- Μελέτη για την ποινικοποίηση της παράνομης
μετανάστευσης

Festivus εναντίον Σατανά

Mike Dorf, Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια

Σήμερα έχουμε Festivus- τουλάχιστον σύμφωνα με την παράδοση της τηλεοπτικής σειράς *Seinfeld*. Σύμφωνα με τον σεναριογράφο της σειράς Dan O'Keefe, αρχικά αυτή η παρωδία γιορτής (που απευθύνεται σε όσους αντιδρούν στον καταναλωτισμό της εορταστικής περιόδου των Χριστουγέννων) δεν είχε συγκεκριμένη ημερομηνία εορτασμού.

Επί της επετείου λοιπόν αυτής θα αναφερθώ στην απόφαση των αρχών της Φλόριντα να επιτρέψουν να τοποθετηθεί στη ροτόντα του Florida Capitol, ενός ιστορικού μνημείου της πόλης, το σύμβολο του Festivus, μια στήλη αλουμινίου, αντιμετωπίζοντάς το ως ιδιωτική έκφραση σε ένα χώρο που θεωρήθηκε δημόσιο forum.

Λίγο καιρό αργότερα οι ίδιες αρχές αρνήθηκαν να χορηγήσουν παρόμοια άδεια σε μια ομάδα με την ονομασία «Σατανικός Ναός», θεωρώντας το έκθεμά τους «ιδιαίτερα προσβλητικό». Σύμφωνα με πρόσφατα δημοσιεύματα οι Σατανιστές ζήτησαν να τους εξηγηθεί ποιο στοιχείο θεωρήθηκε προσβλητικό από το έκθεμα που ζήτησαν να τοποθετήσουν, χωρίς όμως να λάβουν απάντηση. Η αντιπαράθεση που έχει αρχίσει να λαμβάνει χώρα θέτει κάποια ενδιαφέροντα ζητήματα σχετικά με την Πρώτη Τροποποίηση του Αμερικανικού Συντάγματος.

1. Ο βασικός κανόνας που διέπει το δημόσιο forum είναι ο εξής: το κράτος μπορεί να επιβάλει ουδέτερους ως προς το περιεχόμενο περιορισμούς στο χρόνο, τόπο και τρόπο της έκφρασης υπό τον όρο ότι αφήνει ικανό περιθώριο εναλλακτικών μορφών έκφρασης. Σε χώρους οι οποίοι δεν αποτελούν παραδοσιακά δημόσιο forum αλλά έχουν καθιερωθεί ως τέτοιο μέσω κρατικής πρακτικής (όπως είναι η περίπτωση του παραδείγματος), το κράτος μπορεί να επιβάλει επίσης θεματικούς περιορισμούς ώστε να διασφαλίσει ότι το forum διατηρεί το χαρακτήρα του ως forum για τον σκοπό που χαρακτηρίστηκε ως τέτοιο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο
της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

2. Η Florida φαίνεται να μην μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό των Σατανιστών με την επίκληση του θεματικού περιορισμού. Οι Σατανιστές ζήτησαν να τοποθετήσουν ένα εορταστικό έκθεμα όπως και οι άλλοι.

3. Ένα κανόνας που προστατεύει την ευαισθησία των ανηλίκων μπορεί να θεωρηθεί επιτρεπτός περιορισμός στον χρόνο, τόπο και τρόπο της έκφρασης. Όμως, ο κανόνας αυτός πρέπει να αφορά το ίδιο το έκθεμα. Για παράδειγμα θα ήταν επιτρεπτό οι αρχές να θεμελιώσουν την άρνησή τους στο ότι το έκθεμα του «Σατανικού Ναού» ήταν σεξουαλικό ή ιδιαίτερα βίαιο. Όμως κανένα από τα κριτήρια αυτά δεν πληρούται.

4. Η «προσβλητικότητα» από μόνη της δεν αποτελεί επιτρεπτό λόγο για την επιβολή λογοκρισίας, αλλά έναν από τους λόγους που προβάλλονται για να απαγορευθούν τα άσεμνα. Και από αυτή όμως τη σκοπιά το έκθεμα του «Σατανικού Ναού» δεν εμπίπτει στον νομικό ορισμό του ασέμνου, σύμφωνα με τον οποίο τα άσεμνα στοχεύουν να αναμοχλεύσουν το σεξουαλικό ενδιαφέρον, καθώς δεν έχει καθόλου σεξουαλικό περιεχόμενο.

5. Χωρίς μια αναλυτικότερη εξήγηση από τις αρχές της Florida δεν μπορεί να καταστεί σαφές τι θεώρησαν προσβλητικό. Νομίζω πως το σκεπτικό τους πρέπει στην καλύτερη περίπτωση να έχει ως εξής: Η λατρεία του Σατανά υποδηλώνει την αφοσίωση στη διάπραξη του κακού, στην οποία οι αρχές έχουν νομική βάση να ανταχθούν. Να σημειωθεί εδώ ότι η άποψη αυτή βασίζεται σε μια συγκεκριμένη πρόσληψη του Σατανισμού, την οποία μπορεί να μην ενστερνίζονται όσοι αυτοχαρακτηρίζονται σατανιστές. Καθώς δεν γνωρίζω σχεδόν τίποτα για τον Σατανισμό, έκανα αναζήτηση google και βρέθηκα έτσι την ιστοσελίδα της «Εκκλησίας του Σατανά». Οι συγκεκριμένοι Σατανιστές δεν πληρούν τις προϋποθέσεις λογοκρισίας σύμφωνα με την προεκτεθείσα θεωρία, καθώς δεν επιδιώκουν το κακό, αλλά αντίθετα η "Εκκλησία του Σατανά" φαίνεται να αναμιγνύει στοιχεία παγανισμού, αθεϊσμού και ηδονισμού.

6. Ας υποθέσουμε, όμως, ότι πράγματι ζητούνταν από Σατανιστές η τοποθέτηση ενός εκθέματος του τύπου που πλάθω με τη φαντασία μου, δηλαδή από ανθρώπους των οποίων η θρησκεία δοξάζει τον φόνο, τον βιασμό, κτλ. Ακόμα και στην περίπτωση αυτή δεν είναι σαφές ότι το μήνυμά τους πρέπει να αποκλεισθεί από ένα δημόσιο forum. Άλλωστε, σύμφωνα με την κρατούσα νομολογία ο αόριστος εκθιασμός αξιόποινων πράξεων δεν αποτελεί επαρκή νομική βάση για την επιβολή λογοκρισίας. Μόνο η πρόκληση σε τέλεση αξιόποινων πράξεων –που ορίζεται

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

από τη νομολογία ως λέξεις που εύλογα θεωρούνται ικανές να προκαλέσουν άμεση βία– υπόκειται σε λογοκρισία. Επομένως, ένα έκθεμα που απλά παρουσιάζει τον Σατανά ως έκπτωτο άγγελο (όπως το απορριφθέν έκθεμα της Florida), ή ακόμα και ένα που παροτρύνει τη λατρεία του, δεν αποτελεί επαρκή βάση για την επιβολή λογοκρισίας.

Αν ο "Σατανικός Ναός" προσφύγει στη δικαιοσύνη, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να κερδίσει την υπόθεση. Αυτό μπορεί να ανατρέψει την υφιστάμενη αντιμετώπιση των αρχών. Οι κρατικοί αξιωματούχοι είχαν βρει στη θεωρία του δημόσιου forum ένα καταφύγιο που επέτρεπε να αποφεύγουν την ευθύνη να αποφαίνονται επί θρησκευτικών συμβόλων. Η ευθύνη όμως αυτή μπορεί τελικά να αποδειχθεί λιγότερο επαχθής σε σχέση με την υποχρέωση να επιτρέπουν τη δημόσια τοποθέτηση σατανιστικών εκθεμάτων.

(επιλογή-μετάφραση: Αλκμήνη Φωτιάδου)

<http://www.dorfonlaw.org>, 23/12/2013

Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο της Δημοκρατίας

Ιωάννης Βαρβιτσιώτης, πρώην υπουργός, γενικός εισηγητής της ΝΔ κατά τη συνταγματική αναθεώρηση του 2001

Κατά την ψήφιση του Συντάγματος του 1975 διατυπώθηκαν έντονες επικρίσεις από την τότε αντιπολίτευση για τις αρμοδιότητες του Προέδρου της Δημοκρατίας, οι οποίες μάλιστα είχαν χαρακτηριστεί «υπερεξουσίες».

Η συνταγματική πρακτική, όμως, που αναπτύχθηκε κατά τη δεκάχρονη εφαρμογή των συγκεκριμένων αυτών διατάξεων διέψευσε τις Κασσάνδρες. Διότι και οι δύο Πρόεδροι της Δημοκρατίας κατά την περίοδο εκείνη (1976-1986), οι Κωνσταντίνος Τσάτσος και Κωνσταντίνος Καραμανλής, δεν άσκησαν καμία από τις αρμοδιότητες αυτές.

Παρά ταύτα η αναθεώρηση του 1986, πρόχειρη και περιορισμένη, προχώρησε στην ουσιαστική κατάργηση όλων σχεδόν των αρμοδιοτήτων του Προέδρου της Δημοκρατίας. Έτσι όμως οδηγηθήκαμε σε περαιτέρω ενίσχυση της κυβερνώσας εξουσίας και ο αρχηγός της κυβερνητικής πλειοψηφίας, ο Πρωθυπουργός, αναδείχθηκε σε μοναδικό και ανεξέλεγκτο κέντρο ασκήσεως της πολιτικής εξουσίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Το κρίσιμο, κατά συνέπεια, ερώτημα που τίθεται είναι πώς μπορεί να ελεγχθεί η πολιτική παντοδυναμία του Πρωθυπουργού, με ποιους μηχανισμούς ή με ποιο άλλο κέντρο πολιτικής εξουσίας. Αλλά και πώς θα επανέλθει η ισορροπία που είχαν καθιερώσει οι σχετικές ρυθμίσεις του Συντάγματος του 1975.

Μια εύκολη λύση θα ήταν η επαναφορά στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας όλων των αρμοδιοτήτων που καταργήθηκαν με την αναθεώρηση του 1986. Δεν πιστεύω ότι πρέπει να οδηγηθούμε σε αυτή τη λύση. Και τούτο γιατί η άσκηση στο μέλλον οποιασδήποτε από τις αρμοδιότητες αυτές από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας είναι ενδεχόμενο να προκαλέσει απρόβλεπτες αντιδράσεις, που μπορεί να οδηγήσουν σε πολιτειακή κρίση.

Χρειάζεται, επομένως, ένα άλλο όργανο, με αποφασιστική αρμοδιότητα, που και το πρόσωπο του Προέδρου της Δημοκρατίας θα προστατεύει αλλά και με το κύρος του θα περιβάλλει με τον χαρακτήρα του αδιάβλητου την άσκηση των αρμοδιοτήτων του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Καταλήγει, λοιπόν, κανείς στη δημιουργία ενός εκλεγμένου από τον λαό σώματος, που με τον τρόπο της εκλογής του θα περιβάλλεται με ιδιαίτερο κύρος, αλλά και θα διαθέτει ανεξαρτησία γνώμης και ψήφου. Κύρια αποστολή του θα είναι η διασφάλιση της δημοκρατικής ομαλότητας.

Το πρόβλημα της ονομασίας δεν είναι βέβαια το μείζον. Θα μπορούσε να ονομασθεί Γερουσία (όπως ο Γ. Ράλλης είχε προτείνει), Άνω Βουλή, Εθνικό Συμβούλιο, Σύγκλητος ή Συμβούλιο της Δημοκρατίας. Ο τελευταίος αυτός όρος προκρίνεται τελικά χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν μπορεί να υπάρξει άλλος ίσως περισσότερο δόκιμος.

Το Συμβούλιο της Δημοκρατίας θα έχει τις εξής αυστηρά καθορισμένες από το Σύνταγμα αρμοδιότητες:

Θα απαιτείται η σύμφωνη γνώμη του για να μπορεί ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να προβαίνει στη διάλυση της Βουλής. Επειδή όμως η αρμοδιότητα αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική, θα απαιτείται για τη λήψη της συγκεκριμένης αποφάσεως αυξημένη πλειοψηφία (2/3 ή 3/4 του συνόλου των μελών του).

Ομοίως, η σύμφωνη γνώμη του θα είναι απαραίτητη προκειμένου ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να προκηρύξει δημοψήφισμα.

Θα γνωμοδοτεί στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας για την αναπομπή νόμου.

Θα γνωμοδοτεί στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας προκειμένου αυτός να απευθύνει διάγγελμα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Θα επιλύει τα προβλήματα που ανακύπτουν κατά τη λειτουργία της Βουλής από την ερμηνεία διατάξεων του Συντάγματος (π.χ. ψήφος Αλευρά).

Θα παρέχει τη σχετική άδεια για την άρση της ασυλίας των βουλευτών.

Θα παραπέμπει τους υπουργούς στο Ειδικό Δικαστήριο.

Θα επιλέγει, ύστερα από πρόταση της κυβέρνησης, τα πρόσωπα των ανεξαρτήτων διοικητικών αρχών (καθώς και τον Συνήγορο του Πολίτη).

Θα επιλέγει τους προέδρους των Ανωτάτων Δικαστηρίων (του Αρείου Πάγου, του Συμβουλίου της Επικρατείας, του Ελεγκτικού Συμβουλίου, καθώς και τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου).

Στις αρμοδιότητες αυτές, οι οποίες αναφέρονται ενδεικτικά, θα ήταν δυνατόν ο αναθεωρητικός νομοθέτης να προσθέσει και άλλες, όπως π.χ. ο έλεγχος της χρηματοδότησης και των οικονομικών εν γένει των κομμάτων και των υποψηφίων βουλευτών. Και ακόμη θα μπορούσαν να προστεθούν η επίλυση των εκλογικών αμφισβητήσεων και ο έλεγχος του κύρους του δημοψηφίσματος.

Ο τρόπος αναδείξεως του σώματος αυτού αποτελεί το άλλο μεγάλο θέμα που θα προσδιορίσει και τη γενικότερη αποδοχή του.

Για να ανταποκρίνεται στην αποστολή του και να διασφαλίζει την αντικειμενικότητα που απαιτεί το έργο του, το σώμα αυτό θα πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να συγκροτείται από όχι παραπάνω από 50 μέλη, τα οποία θα πρέπει να έχουν ορισμένη ηλικία (π.χ. άνω των 50 ετών και όχι μεγαλύτερη των 75. Έθεσα το τελευταίο όριο ηλικίας για να μη θεωρηθεί ότι προσβλέπω στη θέση αυτή) και θα εκλέγονται:

1. Με κοινό ψηφοδέλτιο όλων των κομμάτων και με σταυρό προτιμήσεως. Τούτο θα δίνει στον εκλογέα τη δυνατότητα να εκδηλώνει την προτίμησή του στους κατά τη γνώμη του αρίστους, ανεξάρτητα από τις πολιτικές πεποιθήσεις του ιδίου ή του υποψηφίου.

2. Για θητεία πέντε ετών μη ανανεώσιμη, ώστε να υπερκαλύπτεται η τετραετής περίοδος της Βουλής. Το γεγονός ότι η θητεία δεν θα είναι ανανεώσιμη μειώνει οπωσδήποτε την οποιαδήποτε εξάρτηση του Συμβουλίου της Δημοκρατίας από το κόμμα στο οποίο ανήκει.

3. Σε εκλογές διεξαγόμενες παράλληλα με τις ευρωεκλογές (ώστε να μην υπάρχει πρόσθετη επιβάρυνση του προϋπολογισμού από τη διενέργεια χωριστών εκλογών). Για να αποκλεισθεί δε η κριτική ότι πρόκειται για σώμα αδρά αμειβόμενο εις βάρος του

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο
της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

προϋπολογισμού, τα μέλη του δεν θα λαμβάνουν μηνιαία αντιμισθία ούτε θα έχουν κάποιο από τα προνόμια των βουλευτών. Θα δικαιούνται μόνον αποζημίωση κατά συνεδρίαση και για ορισμένο αριθμό συνεδριάσεων μηνιαίως.

Θα μπορούσε βέβαια να προβληθεί το επιχείρημα ότι τέτοιος θεσμός, προικισμένος με τις συγκεκριμένες αρμοδιότητες, δεν συναντάται σε κανένα γνωστό Σύνταγμα. Είναι πράγματι αλήθεια ότι σε κανένα από τα γνωστά τουλάχιστον Σύνταγματα δεν υφίσταται όργανο αντίστοιχο με το Συμβούλιο της Δημοκρατίας, όπως αυτό ήδη διεξοδικά περιγράφηκε. Θα μπορούσε, όμως, κανείς να παρατηρήσει ότι κάθε χώρα εμφανίζει τις δικές της ιδιαιτερότητες, τις οποίες πρέπει να λαμβάνουν υπόψη και να επιχειρούν να υπηρετήσουν οι ανάλογοι θεσμοί.

Άλλωστε η ανάγκη τονώσεως των ρυθμιστικών αρμοδιοτήτων του Προέδρου της Δημοκρατίας διαπιστώθηκε ήδη με ιδιαίτερη ενάργεια λόγω των γνωστών προβλημάτων του πολιτικού μας βίου κατά την τελευταία δεκαετία. Θεωρούμε, εν τούτοις, ότι οι προτεινόμενες ρυθμίσεις δεν απηχούν μια σπασμωδική αντίδραση στα συγκεκριμένα αυτά προβλήματα - τα οποία είναι πιθανόν να μην επανεμφανισθούν - αλλά ανταποκρίνονται σε βαθύτερες λογικές και δικαιοπολιτικές αναγκαιότητες που συνέχονται με τον χαρακτήρα του πολιτεύματός μας ως προεδρευομένης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Αφού ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας αποτελεί για εμάς θεσμό ακατάργητο, καλό είναι να μην τον αφήσουμε στον σημερινό του διακοσμητικό ρόλο αλλά να επινοήσουμε τους τρόπους εκείνους με τους οποίους ο θεσμός μπορεί να αξιοποιηθεί θετικά προς όφελος του δημοκρατικού χαρακτήρα της Πολιτείας.

Οι σκέψεις αυτές δημοσιεύθηκαν στο βιβλίο μου «Η αναγκαία αναθεώρηση» που εκδόθηκε το 2006 από τον εκδοτικό οίκο Αντ. Ν. Σάκκουλα. Αποτελεί δε κεφάλαιο του νέου μου βιβλίου «Συνταγματικοί Στοχασμοί» που πρόκειται να κυκλοφορήσει προσεχώς.

πηγή: Εφημερίδα «Το Βήμα της Κυριακής», 10/11/2013

Η αξιολόγηση του κράτους

Ξενοφών Κοντιιάδης, Καθηγητής Δημοσίου Δικαίου, Κοσμήτορας Σχολής Κοινωνικών Επιστημών Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, Επιστ. Δ/ντής Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου

Η αξιολόγηση της Δημόσιας Διοίκησης δεν (θα έπρεπε να)

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο
της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

αποτελεί φόβητρο, αλλά αναγκαίο εργαλείο για τη βελτίωση του κράτους και την ανάδειξη του έργου των (συστηματικά λειδορούμενων) δημοσίων υπαλλήλων. Η υποχώρηση της παραδοσιακής αντίληψης για τη Δημόσια Διοίκηση ως πεδίου «τυφλής» εφαρμογής κανόνων και ο προσανατολισμός της προς τον σχεδιασμό και την επίτευξη αποτελεσμάτων συνοδεύεται κατ' ανάγκην από την αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας, της αποδοτικότητας και της παραγωγικότητάς της, με γνώμονα την ενίσχυση της διοικητικής ικανότητας και προπαντός τη βελτίωση της εξυπηρέτησης του πολίτη.

Η αξιολόγηση συμβάλλει στην ενίσχυση της διοικητικής λογοδοσίας και διαφάνειας, στην αναβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών και στον εξορθολογισμό της κατανομής των διαθέσιμων πόρων. Μέσα από νέες μεθόδους και εργαλεία αξιολόγησης της Δημόσιας Διοίκησης μπορεί να αναδειχθεί μια νέα διοικητική κουλτούρα, που δεν θα διέπεται από τον παραδοσιακό εργαλειακό και φορμαλιστικό ορθολογισμό, αλλά θα θεμελιώνεται στον αξιακό ορθολογισμό και στη συναποδοχή ενός κοινού συστήματος αξιών και στόχων για τη λειτουργία της Διοίκησης.

Ο αξιακός και λειτουργικός εξορθολογισμός της Διοίκησης συνδέεται, σε επίπεδο εφαρμογής, με την αύξηση της αποτελεσματικότητας των δημόσιων υπηρεσιών, προωθώντας πρωτοβουλίες ενδυνάμωσης της αποδοτικότητας, της διαφάνειας και της συμμετοχικότητας. Η επιβολή μέτρων, συχνά άδικων ή τιμωρητικού χαρακτήρα, για την «προσαρμογή» της Διοίκησης στη μετά την κρίση εποχή, προϋποθέτει τη διενέργεια ουσιαστικής αξιολόγησης υπηρεσιακών μονάδων, οργανισμών και προσωπικού.

Η σημασία της διενέργειας αξιολογήσεων με τη συστηματική χρήση ποσοτικών και ποιοτικών μεθόδων διοίκησης αναδεικνύεται στον μέγιστο βαθμό εν όψει των δομικών μεταλλάξεων της σύγχρονης Δημόσιας Διοίκησης. Η ανάπτυξη μιας νέας κουλτούρας κατανομής ευθυνών και οριοθέτησης της σχέσης Διοίκησης-πολίτη και Διοίκησης-υπαλλήλων εμφανίζεται επιβεβλημένη. Στη νέα αυτή σχέση κράτους-κοινωνίας, η αξιολόγηση επικεντρώνεται στα αποτελέσματα που επέρχονται από την παροχή των δημόσιων υπηρεσιών και στον βαθμό επίτευξης στόχων, διασφαλίζοντας περισσότερο «χώρο» στην κοινωνία, αλλά και στους φορείς της Δημόσιας Διοίκησης, για αυτονομία και ευελιξία.

πηγή: Εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ», 17/12/2013

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festivus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο
της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Εκλογικές διαστρεβλώσεις

Χαράλαμπος Ανθόπουλος, Αναπληρωτής Καθηγητής στο Ελληνικό
Ανοικτό Πανεπιστήμιο

Στις 4 Δεκεμβρίου 2013 το ιταλικό Συνταγματικό Δικαστήριο κήρυξε αντισυνταγματικό τον ισχύοντα ιταλικό εκλογικό νόμο, τον οποίο είχε ψηφίσει η κυβέρνηση Μπερλουσκόνι το 2005.

Η απόφαση αυτή του ιταλικού Συνταγματικού Δικαστηρίου, η οποία εκδόθηκε μετά την υποβολή ένστασης αντισυνταγματικότητας εναντίον του νόμου αυτού από τον ιταλικό Άρειο Πάγο, ενδιαφέρει κατά κάποιον τρόπο και την Ελλάδα, διότι υπό την κρίση του δικαστηρίου ετέθη, μεταξύ άλλων, και το θέμα της συνταγματικότητας του bonus του 55% των εδρών στη Βουλή, το οποίο έδινε ο νόμος αυτός στο κόμμα ή τον προεκλογικό συνασπισμό που έλαβε τον μεγαλύτερο αριθμό εγκύρων ψήφων, αν δεν συγκέντρωνε την απόλυτη πλειοψηφία των εδρών στη Βουλή, με σκοπό τη διευκόλυνση του σχηματισμού ομοιογενούς κυβέρνησης. Ως γνωστόν, μια ανάλογη ρύθμιση προβλέπει και ο ισχύων ελληνικός εκλογικός νόμος, ο οποίος πριμοδοτεί με 50 επιπλέον έδρες το πρώτο κόμμα, υπό την προϋπόθεση ότι είναι ενιαίο κόμμα και όχι προεκλογικός συνασπισμός κομμάτων. Το ιταλικό Συνταγματικό Δικαστήριο αποδέχθηκε τη βασική επιχειρηματολογία στην οποία στηρίχθηκε η υποβληθείσα ένσταση αντισυνταγματικότητας από τον Άρειο Πάγο.

Σύμφωνα με το Δικαστήριο, η πριμοδότηση του πρώτου κόμματος ή του προεκλογικού συνασπισμού που έλαβε τον μεγαλύτερο αριθμό ψήφων, έχει ως αποτέλεσμα την αναγνώριση διαφορετικής αξίας στις μεμονωμένες ψήφους των πολιτών και από την άποψη αυτή παραβιάζει την αρχή της ισοδυναμίας της ψήφου.

Επιπλέον, η πριμοδότηση αυτή παραβιάζει και την αρχή της δημοκρατικής αντιπροσώπευσης, διότι διαστρεβλώνει σε κοινοβουλευτικό επίπεδο τον πραγματικό συσχετισμό των πολιτικών δυνάμεων, από τη στιγμή μάλιστα που δεν καθορίζεται ένα κατώτατο όριο ψήφων ή εδρών ως προϋπόθεση για την ενεργοποίησή της.

Τα επιχειρήματα αυτά ισχύουν για τον ελληνικό εκλογικό νόμο, ο οποίος μάλιστα στο περιβάλλον του νέου κομματικού συστήματος, που χαρακτηρίζεται από έναν «μικρό δικομματισμό», εμφανίζεται ακόμη πιο ανορθολογικός, αφού ένα κόμμα με 30% των ψήφων και

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Festinus εναντίον Σατανά»,
Mike Dorf
- «Ένας νέος συνταγματικός θεσμός: το Συμβούλιο
της Δημοκρατίας»,
Ιωάννης Βαρβιτσιώτης
- «Η αξιολόγηση του κράτους»,
Ξενοφών Κοντιιάδης
- «Εκλογικές διαστρεβλώσεις»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Πρόγραμμα

- Μελέτη για την ποινικοποίηση της παράνομης
μετανάστευσης

www.cecl.gr
Επικοινωνία: centre@cecl.gr

με μία μόνο ψήφο διαφορά από τον δεύτερο λαμβάνει, χωρίς αποχρώντα λόγο, 50 επιπλέον έδρες.

πηγή: Εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ», 11/12/2013

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Πρόγραμμα

Το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ίδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου (σε συνεργασία με την Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, το Κέντρο Ερευνών Μειονοτικών Ομάδων και το Κέντρο Πληροφόρησης & Τεκμηρίωσης για το Ρατσισμό, την Οικολογία, την Ειρήνη και τη μη Βία «Αντιγόνη»), ως εθνικό σημείο επαφής του Ευρωπαϊκού Δικτύου για τα Θεμελιώδη Δικαιώματα (FRANET) του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (European Union Agency on Fundamental Rights - FRA) έχει αναλάβει την εκπόνηση της μελέτης με τίτλο:

- Μελέτη για την ποινικοποίηση της παράνομης
μετανάστευσης

Σκοπός της μελέτης είναι η αποτύπωση του θεσμικού πλαισίου που αφορά την ποινικοποίηση της παράνομης μετανάστευσης στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συγκεκριμένα, στην ελληνική μελέτη καταγράφηκαν αναλυτικά οι ρυθμίσεις που αφορούν την ποινικοποίηση της παράνομης εισόδου και διαμονής στη χώρα, της διευκόλυνσης παράνομης εισόδου, διέλευσης και διαμονής στη χώρα, της ενοικίασης καταλυμάτων σε παρανόμως διαμένοντες υπηκόους τρίτων χωρών, καθώς και εξαιρέσεις από τις ποινικές διατάξεις ειδικά για την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας.